

1. Nainen näytti ihan vanhalta filmitähdeltä. En osannut arvioida hänen ikäänsä, ehkä 50, tai 60? En tiedä. Silmät olisivat kertoneet paljon, mutta ne olivat aina piilossa isojen, ruskeiden aurinkolasien takana. En tiedä mikä hänessä kiehtoi. Ehkä se oli se tietty etäisyys, jonka hän halusi selvästi säilyvän itsensä ja muiden välissä. Tai en minä tuntenut häntä, mistä tietäisin vaikka hänellä olisi iso suku, liuta lapsia ja lapsenlapsia joita hän palvoi. Mutta jostain syystä en uskonut sitä. Nainen vaikutti yksinäiseltä sudelta, mutta ei yksinäiseltä. Näin hänet monta kertaa päivässä, asuimme samassa taloyhtiössä. Naisella oli suuri koira, suden näköinen, vanha sekin. Yhdessä he kävelivät. Kukaan ei tuntunut tietävän miksi ja minne. En tiedä milloin se alkoi. Milloin aloin odottamaan että näkisin hänet. Kuvittelin mielessäni hänen menneisyyttään, millainen se olisi ollut. Mikä olisi tehnyt hänestä noin etäisen, mutta samalla kiihottavan kiehtovan. Päivä päivältä uskoin enemmän ja enemmän hänen olleen entisessä elämässään suuren luokan filmitähti. Palvottu jumalatar, joka oli uran loputtua muuttanut vanhaa elämänsä karkuun tänne missä häntä ei tunnettaisi. Ehkäpä hän oli Italialainen? Edelleen hän oli jollakin tasolla hyvin kaunis, en vain koskaan ollut nähnyt hänen silmiään. Pitkät, tummat hiukset saattoivat hyvinkin viitata italialaiseen syntyperään. Ne olivat varmasti olleet silmiä hivelevän kauniit loistossa ollessaan, koska edelleen ne näyttivät siltä, että se soljuisivat sormien läpi kuin vastustamaton suklaakastike. Ja huulet, hänen huulensa. Uskoin, että hän oli käyttänyt jonkin sortin täyteaineita niihin, koska ne olivat aavistuksen luonnottomat, mutta silti mehevät, kutsuen suutelemaan. Joka aamu nainen lähti kävelylle ison koiransa kanssa. Joka aamu katsoin ikkunasta ja tunsin jonkinlaista viehätystä naista kohtaan, hän kiinnosti minua salaperäisyydellään. Päivällä tiemme kohtasivat pihalla, mutta koskaan nainen ei tervehtinyt. Ei edes katsonut päin. Ja illalla, pimeyden jo laskeuduttua, näin hänen siluettinsa taivasta vasten. Nainen ja koira. Aina yhdessä. Kesä kului kohti syksyä, päivät toistivat toinen toisiaan. Välillä unohdin naisen, mutta samalla hetkellä kun näin hänet, mietteet palasivat taas häneen ja mikä ja kuka hän oli. Miksi en silloin kysynyt? Niin. Sitä olen miettinyt itsekin. Miksi en vain avannut suutani, sen sijaan että kävelin hiljaa hänen ohitse, katse harhaillen kohti hänen silmiään? Koska en uskaltanut. Mutta mitä minä pelkäsin? Eihän minulla ollut mitään hävittävää, eihän? Paitsi unelmani ja kuvitelmani. Mielikuvitukseni oli kehittänyt tarinan naisen elämästä päähäni, todellisuus oli sekoittunut tietämättömyyteeni. En halunnut hänelle muuta menneisyyttä. Halusin hänen olleen Italiassa tunnettu tähti, joka olisi vain iän myötä hiipunut, niin kuin maailmassa käy. Loistavinkin tähti himmenee, ja palaa lopulta tuhkaksi. Talven tullessa naisesta oli tullut minulle jo asia, joka oli päällimmäisenä mielessäni ja illalla nukahdin miettien hänen elämänsä Italiassa ihmisten palvomana. En ollut rakastunut. Ehkäpä pakkomielteinen, mene ja tiedä. Huomasin ajoittavani omat ulkoiluni samaan aikaan hänen kanssaan, vain saadakseni nähdä hänet läheltä. Edelleen nainen käytti aurinkolaseja. Edelleen emme puhuneet. Mutta halusin uskoa meillä olevan jonkinlainen yhteys, joku seitin ohut yhteys, joka syntyy ventovieraille ihmisille, kun säännöllisesti nähdään. Oliko tämä kaikki vain minun päässäni? Odottiko nainen näkevänsä minut, ja jos olin estynyt, ihmettelikö hän missä mahdoin olla. Jostain syystä toivoin näin, en tiedä miksi. Eräänä aamuna häntä ei enää näkynyt. Ei naista eikä koiraa. En huolestunut, ihmettelin. Koko päivänä en nähnyt naista. Edellisenä iltana hän oli vielä kävellyt koiransa kanssa kuun valaisemalla pihalla, olin verhojen raosta nähnyt viettelevän hymynkaaren suupielessä. Se oli viimeinen kerta kun hänet näin. Koskaan sen jälkeen elämäni ei enää ollut ennallaan.

2. Olin muuttanut tänne Jumalan selän taakse, koska en enää jaksanut ihmisiä. Kaupungin valot kävivät silmieni päälle, jouduin käyttämään aurinkolaseja aina ulkoillessani. Ja koirani Nallen kanssa tuli käytyä ulkona kolmesti päivässä. Se oli suuri ja lempeä koira, muutaman vuoden minulla ollut, hyvä kuuntelija. Pidin tästä paikasta, ihmiset

antoivat toistensa olla, ei pakollisia tervehtimisiä, ei kulunutta jauhamista säästä. Olin koko ikäni pitänyt kaupungissa kahvilaa, leiponut, siivonnut, myynyt, venyttänyt penniä. Antoisaa työtä aikansa, mutta nyt minun ihmiskiintiöni oli täynnä. En tiedä missä vaiheessa aloin huomaamaan, että naapurin nainen ajoitti ulkoilunsa samaan aikaan kuin minä koirani kanssa. Voihan se olla, että se oli vain sattumaa mutta jotenkin vuosien ihmistuntemuksen perusteella, katsoin paremmaksi pitää hänen kansaan viileät välit. Jotenkin se nainen oli niin.. tungetteleva. En tiedä miksi, mutta pelkäsin häntä. Olinhan toki kuullut huhuja hänen mielenterveydestään, mutta ainahan se on niin että rakkikoirat räksyttää, vaikka ei olisi varkaita pihassa. Olin kuullut ihmisten supattelua, ja olin omin silmin nähnyt poliisien kerran jos toisenkin menevän hänen ovelle torjumaan näkymättömiä demoneja. Mutta ei asia minulle kuulunut, en antanut sen pilata sitä sisäistä rauhaa, jonka olin tästä paikasta löytänyt. Syksyn tullen naisen tuijotus aina kohdatessamme alkoi vaivaamaan. Yritin antaa asian olla, mutta joku hänen katseessaan teki sen, että en halunnut riisua aurinkolasejani edes iltojen pimetessä. Hän katsoi minua, etsi katsettani, yrittäen selvästi porautua sieluuni. Miksi en ihmetellyt asiaa enempää silloin? Miksi en ihmetellyt, verhojen heiluessa hänen ikkunassaan kävellessäni ohi? Muistan kun ensimmäisen kerran yöllä soi ovikello. Havahduin koiran Murahdukseen, luulin ensin kuvitelleeni asian. Jatkoin unia. Meni joitakin viikkoja ja se tapahtui uudestaan. Nousin sängystä ja kävelin ikkunaan. Koska jostain syystä tiesin, kuka siellä oli. Älä kysy miksi, minä vain tiesin. Näin hahmon kävelevän pimeän pihan poikki kumarassa vastustaen syystuulta. Hetken kuluttua valo syttyi ikkunaan, jossa verho heilahti ohi kävellessäni. Miksi en silloin soittanut poliisille? Koska ehkäpä halusin vain oman elämäni säilyvän samana? En halunnut epämääräisyyksiä elämääni. Ennen olimme kohdanneet naapurin naisen kanssa satunnaisesti, mutta nyt oli enemmän sääntö kuin poikkeus, että hän oli lenkkipolkuni varrella. Kolme kertaa päivässä, säässä kuin säässä. Eikö minua ihmetyttänyt? Kyllä, kyllä minua ihmetytti ja omalla tavallaan jopa pelotti, mutta mitä olisin voinut tehdä. Ei hän ollut mitään pahaa tehnyt minulle. Eräänä yönä ovikellon jälleen kerran soidessa, tunsin suunnatonta väsymystä ja ärtymystä. Mikä oikeus tuolla ihmisellä on tunkeutua tänne, herättää minut toistuvasti. Jostain syystä kävelin ovelle ja avasin sen. Siinä hän seiso. Tuijotti ja seiso. Silmät täynnä tyhjää, mieli kaukana tästä maailmasta. Katsoimme toisiamme. Pitkän aikaa katsoimme toisiamme. Silloin tiesin ettei paluuta enää ollut. Hulluutta ei voi pysäyttää, viimeinen ajatukseni oli, miten Nallen kävisi tässä maailmassa ilman minua.